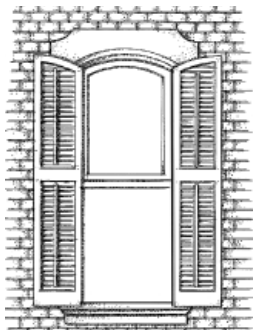


**Poruka
subotne
škole**

**Vesti
IV/2011**



— *IV tromesečje* —

SEVERNO AMERIČKA DIVIZIJA

Dragi vođo Subotne škole,

U Severnoameričkom odeljenju nalaze se Kanada, SAD i Bermudska ostrva.

Adventistička crkva je osnovana u Severnoj Americi. Rani adventisti podnosili su žrtve da bi poslali misionare u Evropu, Indiju, Afriku, Australiju i Aziju. Danas Crkva deluje u nekih 200 zemalja sveta.

Međutim, rast Crkve u Severnoj Americi s vremenom biva usporen i sada ima nešto više od milion vernika. I dok Crkva usmerava svoju pažnju na širenje jevanđelja u područjima kao što su geografski pojas 10/40, milioni u Severnoj Americi nikada nisu čuli za adventnu vest.

Ovog tromesečja, darovi trinaeste Subote biće upotrebljeni da se dopre do različitih grupa u Severnoj Americi.

Službe za domoroce

Američki domoroci žive u Severnoj Americi već nekoliko hiljada godina. Adventistička crkva ima nekoliko službi za te ljude, ali im je posao otežan zbog istorijskog nepoverenja i raznih zloupotreba. Evropljani koji su se naseljavali širom Severne Amerike, primoravali su mnoge domoroce da napuste svoje domove i budu u rezervatima. U nekim oblastima domorodačka deca bila su stavljana u internate da tamo steknu evropsko obrazovanje. Nije im bilo dozvoljeno da govore maternjim jezikom i da slobodno ispoljavaju svoja tradi-

cionalna verovanja ili vrše svoje obrede. Mnogi američki domoroci izgubili su svoje tradicije i danas su nepoverljivi prema strancima. Oni ne osećaju sigurnost kada razmišljaju o svojoj budućnosti.

Službe za izbegla lica

Severna Amerika je zemlja imigranata. Svako ko živi u Severnoj Americi vuče svoje korene sa drugog kontinenta ili iz neke druge nacije. I ljudi nastavljaju da dolaze, mnogi kao izbeglice sa svetskih ratišta, mnogi zbog gladi ili političkih progonstava.

Mada im vlada obezbeđuje osnovne potrebe, pridošlice se suočavaju s velikim izazovima kako da nauče novi jezik i kako da se uklope u komplikovani novi način života. Retko imaju dobre prijatelje od kojih mogu da zatraže pomoć. Adventistička crkva deluje unutar nekoliko grupa izbeglih lica, ali su potrebe mnogo veće. Milioni izbeglica progananih u Aziji i Africi nastanjuju se u Severnoj Americi.

Mogućnosti

Ovog tromesečja darovi tinaeste Subote pomoći će:

- Osnivanje crkve u Navaho zajednici u Pejdžu – Arizona (jugozapad SAD-a)
- Osposobljavanje za službu i pronalaženje pastora ili biblijskih radnika sa pola radnog vremena, za rad među izbeglicama u Severnoj Americi.
- Dečji darovi: obučavanje i osposobljavanje domorodačkih američkih studenata da održavaju biblijske časove u domorodačkim rezervatima širom Severne Amerike.

1. oktobar 2011.

Iz mraka u svetlost

„Moramo da napustimo selo večeras i krenemo prema granici, ili će biti isuviše kasno“, prošaputao je svojim prijateljima četrnaestogodišnji Džej Lo. Rat je opustošio Laos, Džejovu rodnu

zemlju. Džejov otac je ubijen, a brat je u koncentracionom logoru, jer se borio protiv komunista. Komunisti su zauzeli celu zemlju, i Džej je znao da mora napustiti Laos ako želi da živi.

„Ostali takođe žele da pođu s nama“, rekoše Džejovi prijatelji. „Ne možemo ih ostaviti!“ I tako je pod okriljem noći započelo sedamnaestodnevno putovanje prema Tajlandu, kuda se zaputila ova grupa od 265 ljudi. Stiglo ih je samo 96.

Novi život

Život u izbegličkom kampu bio je zaista težak bez ikog svog. Džej nije imao pristupa hrani. Pomislio je: „Nisam došao ovako daleko da bih tu umro od gladi.“ Krišom je izlazio iz kampa, radio kod nekih farmera da bi mogao da kupi hranu. Saznao je da njegov ujak živi u drugom delu kampa, dakle imao je nekog svog. Ujak ga je dočekao dobrodošlicom i predložio mu da se pridruži omladinskom horu i časovima proučavanja Biblije. Prvi put u životu, Džej je došao u kontakt sa hrišćanima. Shvatio je da su hrišćani bili drugačiji od većine ljudi koje je poznao. Posle nekog vremena, Džej je sa ujakom i njegovom porodicom mogao da se iseli iz kampa. Bio je radostan i željan da nastavi svoje obrazovanje. Nastavio je da proučava Bibliju i uskoro je predao svoj život Bogu.

Džej je studirao u hrišćanskom koledžu, gde je upoznao Paniju, mladu pripadnicu etničke grupe Hmong, koja je takođe bila na studijama. Oboje su želeli da odnesu svom narodu vest o Hristu. Osećali su da ih Gospod vodi i odlučili da svoju vezu krunišu brakom. Bili su prvi u svojoj etničkoj grupi, koji su diplomirali na koledžu.

Nakon tragedije novi smisao

Džejovi članovi porodice koji su ostali na Tajlandu postali su hrišćani i tražili od njega da im pošalje nekog ko bi ih poučavao Bibliji. Sam Džej nije mogao da se toga prihvati, ali je poslao svog rođaka, koji je studirao na nekom Protestantском seminaru. Taj mladi čovek priveo je Bogu 50 osoba, pre nego što su ga otrovali ljudi koji su se protivili da Hmong narod upozna Hrista.

„Žao nam je što je tvoj rođak umro“, rekli su prijatelji Džejju. „Trebalo bi da se pripremiš da zauzmeš njegovo mesto i širiš jevanđelje u narodu Hmong“. Ne mogu odbiti taj poziv, pomislio je

Džej. Otišao je na seminar i usavršio svoje religiozno obrazovanje. Neka protestantska crkva angažovala je Džeja i njegovu suprugu da drže biblijske časove u SAD-u i Aziji.

Džej je bio nezadovoljan zbog lošeg prevoda Biblije na hmong jezik. „Mom narodu potreban je bolji prevod Božje Reči, da mogu spoznati kakav je Bog zaista“, govorio je on. U svom studioznom proučavanju Biblije, mnoga pitanja dolazila su mu na um, među kojima i pitanje o Suboti. Otišao je da se posavetuje sa crkvenim vođama, tražeći odgovore na svoja pitanja. Vratio se pošto su ga izazovno upitali: „Da li ti to preispituješ učenja Crkve?“

„Ne“ mislio je Džej, „ali Biblija kaže da ukoliko prekršimo samo jednu zapovest, prekršili smo celokupan zakon. Moram da saznam i shvatim gde je istina“.

Kriza i blagoslov

Ubrzo nakon toga, Džej je primio pismo iz centrale svoje crkvene organizacije, kojim su ga obavestavali da je otpušten s posla učitelja i pastora. Džej je tako, odjednom, ostao bez zaposlenja. Mesecima je tražio posao. Porodica je ostala bez doma i većine nekretnina. „Zašto Bog ne odgovara na naše molitve?“ – pitao je Džej svoju suprugu.

Tih dana, jedan njegov rođak upoznao ga je sa Hmong pastorom koji se zvao Ko. Džej je saznao da je pastor Ko adventistički pastor i da radi nedaleko u gradu. Džej mu je ispričao o svom proučavanju Biblije, o pitanjima koja su ga mučila i o tome zašto je ostao bez posla.

„U pravu si“, kazao je pastor Ko. „Biblija nas uči da držimo Subotu, a adventisti to čine“. Džej je bio uzbuđen kad je saznao da postoji hrišćanska Crkva koja drži sve Zapovesti. Džej i Panija su zatim proučavali Bibliju s pastorom Ko, i otkrili da se odgovori za sva njihova pitanja nalaze u Svetom pismu. Ubrzo su zatražili da postanu adventisti sedmog dana.

Nova misija

Adventistička crkva stipendirala je Džeja tokom studija na Teološkom seminaru Univerziteta Endrus; tu se on pripremao za nove misionarske zadatke. Preveo je Bibliju na hmong jezik i napisao nekoliko knjiga. „Bog me je toliko silno blagoslovio kroz svoju Reč

da želim da i moji sunarodnici čitaju radosnu vest na svom jeziku, da i oni mogu izabrati Njegov put.“

Ovog tromesečja deo darova trinaeste Subote pomoći će širenje Božjeg dela među desetinama izbegličkih grupa na teritoriji Severne Amerike. Zahvaljujemo za vaše darove kojima pomažete da ovi ljudi upoznaju Hrista.

Džej Lo trenutno radi na osavremenjavanju prevoda Biblije na hmong jezik, služeći u isto vreme hrišćanima iz Hmong naroda po celoj Severnoj Americi.

- Laos je zemlja koja se nalazi na jugoistoku Azijskog kontinenta. Graniči se sa Kinom, Vijetnamom, Kambodžom, Tajlandom i Mijanmarom.
- Hmong je azijski narod koji potiče sa jugoistoka Azije. Većina od 10 miliona Hmonga služi precima i duhovima. Manje od 10% su hrišćani, uglavnom iz izbegličkih kampova u Evropi i Americi.
- Zbog rata sa Vijetnamom, više od 100 000 Hmong izbeglica koji su napustili svoju zemlju smešteni su širom SAD-a.
- U ovom tromesečju saznaćete o radu Misije Adventističke crkve među Hmong narodom u SAD-u.

8. oktobar 2011.

Obećanje

Inosent i Beatris pogledali su se u neverici da li su dobro čuli vest. „Napustićemo izbeglički kamp i otići u Ameriku?“ Službenik je klimnuo glavom: „Ići ćete uskoro – budite spremni.“

Inosent i Beatris živeli su u izbegličkom kampu otkad su pobegli iz male afričke zemlje Burundi, za vreme rata pre 13 godina. Život u kampu bio je težak i često opasan. Njihov dom bio je plastični prekrivač koji su držali štapovi pobodeni u zemlju. S malo hrane i čiste vode, često su spavali na otvorenom, izbegavajući naoružane

grupe koje su harale, pljačkale i ubijale sve pred sobom. Pitali su se da li će njihova deca ikada spoznati normalan život.

Održati obećanje

Inosent je odrastao gledajući kako njegov otac deli Božju reč i ljubav drugim ljudima. Jednog dana vojnici su došli po njegovog oca i streljali ga zbog njegove vere. Dok je žalio za ocem, obećao je Bogu da će nastaviti očevo delo.

Za vreme najtežih godina koje su usledile, Inosent i njegova porodica odbili su da napuste svoju veru. Oni su prenosili Božju ljubav drugim ljudima, učeći ih istinama iz Biblije, vodeći ih Hristu. Kad god bi dobili dozvolu da napuste kamp, Inosent je predvodio grupu ljudi koji su hteli da budu kršteni u najbližoj Adventističkoj crkvi do koje su stizali višesatnim pešačenjem kroz šumu.

Bežeći od smrti

Jedna reč je odzvanjala u umovima tih ljudi – moramo pobeći odavde! Inosent je okupio svoju porodicu, skupili su sve što su mogli da ponesu i krenuli u nepoznato. Iza njih su išli ruandski vojnici, štiteći ih od napada razularenih bandi.

Više od dve sedmice hiljade ljudi – izbeglica pešačili su, uplašeni, izmoreni, gladni i očajni. Ali kada su došli do Tanzanije, shvatili su da su tu još gori i teži uslovi od onih koji su ih nagnali na bekstvo. Nije bilo hrane, nisu čak imali ni cirađe kojim bi se zaštitili od nevremana, nikoga nije bilo da im pomogne. Deca su plakala od gladi i oboljevala. Ali Inosent nije zaboravio obećanje dato Bogu. Kada su se napokon smestili u izbegličkom kampu, Inosent je pomogao da se osnuje grupa za biblijsko proučavanje u kampu. Mnogi ljudi su saznali o Isusu kroz napore Inosenta i njegove porodice.

Novi dom

Zatim, 2007. godine, porodica je dobila odobrenje da se iseli u Ameriku. Radost i nemir u isto vreme ispunjavali su njihova srca, ali su obećali jedni drugima da nikad neće zaboraviti kako ih je Bog vodio i štutio u teškim godinama. „Naći ćemo druge ljude koji govore naš jezik i svedočićemo im o Isusu.“

Porodica je otputovala u SAD, u zemlju o kojoj su toliko mnogo slušali, zemlju ispunjenu nadom i obećanjima. Dat im je stan u

kome su živeli i nekoliko stvari da započnu novi život. Vlada im je pomogla da plate kiriju i nabave hranu, dok su se mučili da nauče nov jezik i prihvate kulturu i običaje koje nisu poznavali. Socijalni radnik koji im je bio dodeljen, bio je toliko zauzet mnoštvom drugih izbeglica da su morali praktično sami da se snalaze. Komšiluk u kraju u kome su živeli nije bio na dobrom glasu. Grupa tinejdžera maltretirala je decu u školi i na ulicama. Jednog dana dok se Inosent vraćao kući s posla, napala ga je banda. Jedan od njih bacio je kamen na Inosenta koji ga je pogodio u glavu i trajno oslepeo. Uprkos tome, Inosent je nagovarao članove svoje porodice da oprostite onima koji su ga napali.

Novo misionarsko polje

Inosent i njegova porodica nastavili su da se oslanjaju na Boga. Tražili su ljude kojima bi svedočili o Božjoj ljubavi. Pošto su došli u kontakt sa drugim izbeglicama iz svoje zemlje, koji govore njihovim jezikom, Inosent ih je pozvao u svoj dom da proučavaju Bibliju. „Mnogi ljudi imaju pitanja o Bogu i traže odgovore, tako da je lako naći ljude koji će proučavati Pismo s nama“, smatra Inosent.

Beatris pokušava da dovoljno nauči engleski jezik kako bi mogla da saznanje o Bogu deli sa drugim ljudima na radnom mestu. „Dajem im brošuru da pročitaju i odgovoram im na pitanja. Moj engleski još nije dovoljno dobar, ali želim da moji prijatelji upoznaju Isusa.“

U protekle 3 godine Inosent i Beatris doprli su svojom veću do srca šestoro ljudi, koji su preko njih upoznali Boga i krstili se. Nekoliko se još priprema za krštenje. „Kada budem ponovo sreo svog oca, želim da mu pokažem ljude koje sam upoznao sa Isusom; znam da će mu to biti veoma drago.“

Ovog tromesečja deo naših darove trinaeste subote olakšaće projekte da milioni izbeglica koji žive u Severnoj Americi upoznaju Boga. Hvala vam što delite svoje darove sa onima koji treba da čuju poruku Božje ljubavi.

- Najveća potreba izbeglica jeste pomoć u prilagođavanju novom životu. Crkvena porodica može da pomogne porodici da se snađe, da je nauči gde da kupuje, kako da popunjava vladine formulare, da bi nastavila da prima pomoć.
- Volonteri koji bi učili jezike izbegličkih grupa mogli bi im pomoći, voditi ih kod doktora, na sastanke kod poslodavaca.
- Izbeglicama nedostaje pomoć i razumevanje. Otvoreni su da čuju poruku Božije ljubavi, ali moraju da naiđu na našu ispruženu ruku pre nego što im uputimo pogled ka Hristu.

15. oktobar 2011.

Od džungle do izbegličkog kampa

Mej se klanjala, dok je žena koju je nazivala majkom opet vikala na nju. „Zašto me ona ovako maltretira?“ – pitala se Mej. Njeni roditelji su poginuli kada je bila beba, a ova porodica ju je usvojila. Međutim, znala je da je ne vole – često su joj to govorili.

Život u džunglama Laosa bio je vrlo težak. Hmong narod je živeo u strahu od vojske koja je češljala okolinu u potrazi za „izdajicama“. Mej i porodica živeli su u skloništu napravljenom od granja i lišća. Mej je svaki dan sakupljala drva za vatru, pomagala oko kuvanja i pretraživala šumu u potrazi za hranom.

Bežite da spasete svoj život!

Jednoga dana Mej je u blizini čula pucanje. Selo se pretvorilo u masu ljudi koji su pucali, trčali i pokušavali da pobegnu vojnicima. Puščani meci zviždali su na sve strane, ljudi su padali. Strahota rata stigla je u selo gde je živela Mej.

Mej je zgrabila svoju mlađu sestru Kiu i pobeгла u džunglu. Bila je sama. Prestala je da trči tek kad više nije čula pucnjavu. Mala beba Kia kmečala je od gladi. Mej ju je spustila, i otišla da pronade nešto za jelo – neko rastinje, male životinjice, čak i ćumur ili lepljivu žutu glinu – bilo šta čime bi mogle da napune svoje prazne stomake. Mej

je shvatila da su i neka druga deca uspela da od vojske pobegnu u šumu. „Moramo ostati zajedno i pomagati jedni drugima“ – rekla im je. Imala je samo 11 godina, ali postala je vođa.

Vapaj Gospodaru neba

Deca su se stalno kretala, izbegavajući vojnike. Kada je Mej čula da neka deca spominju kako su od starijih čula da u Tajlandu postoje izbeglički kampovi, rešila je da odu tamo, u potrazi za slobodom. Jednog dana dok su se polako primicali granici sa Tajlandom, neprijateljski vojnici su ih iznenada opkolili i počeli da pucaju. Mej je tiho, kroz suze prozborila: „Gospodaru!“ Nikada ranije nije čula za naziv Bog i nije Ga poznavala, ali u svom očajanju zavapila je Gospodaru neba, za koga su govorili u selu da je sve stvorio. Odjednom, vojnici su prestali da pucaju i popadali na zemlju kao uspavani.

„Trčite“, savetovala je drugoj deci. Očekivala je da će čuti puščane metke za sobom, ali jedino što je čula bilo je lupanje svoga srca. Gospodar neba čuo je njenu molitvu i spasio ih.

Izbeglički kamp

Nakon višemesečnog lutanja po džungli, Mej je ušla u Tajland i pronašla izbeglički kamp koji je tražila. Više nije morala da se brine, da osluškuje korake, da jede korenje ili glinu da bi napunila svoj stomak. Dobijala je redovne porcije pirinča i povrća.

Mej je ostala u izbegličkom kampu nekoliko godina. Neko je primećio da se ona interesuje za duhovne stvari, ohrabrujući je da postane – Šaman – religiozni vođa, koji, po verovanju, može da leči bolesti i donosi narodu dobru sreću oslanjajući se na duhove. Mej je postala Šaman.

Mej se potom udala i dobila decu. Kada je njen suprug umro, ona se još više okrenula svojoj religiji. Proslavljala je duhove predaka, čak i govorila s njima. Vest da je Mej dobar Šaman brzo je putovala kampom, i mnogi ljudi dolazili su joj da budu izlečeni ili da dobiju savet. Za vreme svog boravka u izbegličkom kampu, Mej je čula da ljudi pričaju o Bogu, koji se na Hmong jeziku naziva kraljevskim Gospodarom, ali nije obraćala na to veliku pažnju.

Početi iz početka

Nakon višegodišnjeg života u izbegličkom kampu, Mej i njena deca započela su novi život u SAD-u. Kad je došla u novu zemlju,

nastavila je da praktikuje svoja tradicionalna religiozna verovanja u zajednici Hmong naroda, a onda se jednog dana ozbiljno razbolela. Odvezena je u bolnicu i lekari nisu bili sigurni da li će uopšte ostati živa. I dok je tako ležala u krevetu, nesposobna da govori ili čak da otvori oči, prisetila se dana kada je zatražila od Gospodara neba da joj pomogne. Mej mu se ponovo obratila u mislima: „Gospodaru, spasi me sada kao što si nas spasao u džungli u Laosu. Mej se molila iz dubine srca. Od tog trenutka njeno zdravlje počelo je da se poboljšava, shvatila je da joj je Bog još jednom spasao život. Zaželela je da sazna više o Njemu.

Novi život

Mej je upoznala jednog adventističkog pastora i njegovu suprugu, koji su joj predstavili Hrista i pozvali je da dođe na bogoslužjenje, organizovano za pripadnike njenog naroda. Danas Mej zna da se Gospodar neba zove Isus. Iako ne zna da čita i piše, ona voli da govori drugima kako ju je Isus štitio kroz opasnosti džungle i darovao joj novi život u novoj zemlji, vodeći je od narodnog ukorenjenog verovanja do slobodne službe Bogu iz ljubavi. „Ja želim“, kaže ona, „da Hmong narod sazna o mom Bogu, Tvorcu sveta, o Onome koji me je čuvao dok nisam znala ni Njegovo ime.

Mej Jang je danas vernik crkve u Minesoti, u SAD-u.

- Hmong narod živi na jugoistoku Azije i u Kini. Većina izbeglica Hmong naroda ima samo 4 razreda osnovne škole ili manje; mnogi nemaju nikakvo obrazovanje i ne umeju ni da čitaju ni da pišu na svom maternjem jeziku.
- Većina Hmong naroda poštuje duhove predaka.
- Danas u Severnoj Americi živi oko 300.000 Hmong izbeglica. Imaju 7 adventističkih crkava, ali nemaju pastora sa punim radnim vremenom. Deo darova trinaeste subote ići će na obuku ljudi koji će voditi ove crkve, da mogu bolje da služe Bogu i govore o Njegovoj ljubavi drugim pripadnicima svog naroda.

22. oktobar 2011.

Dobrodošli kući

Narator: Sa mnom je Džimi, izbeglica iz Mijanmara, nekadašnje Burme. Džimi, kaži nam kako je izgledao tvoj život i život tvoje porodice u Mijanmaru.

Džimi: Potičem iz plemena koje se zove Karen. Tokom poslednjih 65 godina, moj narod doživljavao je politička progonstva. Vladini vojnici napadali su naša sela, ubijali naše vođe i spaljivali naše domove. Kada sam imao 7 godina, moja porodica pobjegla je iz sela i krila se u džungli od vojnika koji su hteli da ubiju mog oca.

Narator: Kako je tvoja porodica preživljavala dok se krila u džungli?

Džimi: Bilo je teško, jeli smo korenje i razno bilje, lovili šumske životinje za hranu. Morali smo stalno da budemo u pokretu da bismo izbegli vojnike. Hiljade Karena, uključujući i moju porodicu, uspeli su da pobjegnu u susedni Tajland. Tamo smo živeli u izbegličkom kampu.

Narator: Kakav je život bio u izbegličkom kampu?

Džimi: U našem izbegličkom kampu bilo je preko 40.000 ljudi, i svi su živeli u malim zaklonima napravljenim od bambusove trske. Dobijali smo dnevne porcije pirinča, riblje paštete, brašna, pasulja. Zarad naše bezbednosti, nije nam bilo dopušteno da napuštamo kamp, koji su, inače, čuvali vojnici i bodljikava žica. Osećali smo se kao u zatvoru. Nekoliko osoba je pronašlo posao u kampu. Svakodnevni život bio je vrlo monoton. Mi mladi i deca, išli smo u školu. Dovršio sam svoje školovanje i studiranje u kampu.

Narator: Kako se izbeglička porodica nastanjuje u zemlji koja ju je prihvatila?

Džimi: Svaka porodica mora da podnese zahtev za nastanjivanje koje odobrava specijalni komitet, koji deluje unutar kampa. Dobijaju se formulari koje treba popuniti, ide se na razgovore. Zatim, porodica prolazi kroz zdravstvene preglede. Pošto se odobri iseljenje iz kampa, porodica dobija uputstva i informacije o novoj zemlji boravka. Moja zemlja su sada SAD.

Narator: Kako izgleda doći u novu zemlju i otpočeti nov život?

Džimi: Osećanja su nejasna, zbunjujuća. Zamislite kako slećete, izlazite iz aviona i dolazite u potpuno nepoznatu zemlju. Ne znate jezik i ne poznajete nikoga. Moj narod je većinu vremena živio ili u džungli ili u izbegličkom kampu. Odjednom, dolazimo u zemlju u kojoj moramo da naučimo mnogo novih stvari, čak i potpuno nov jezik. Moramo toliko novih formula da popunimo, moramo da nađemo posao da bismo sebi i porodici priuštili hranu. To je tako teško kada ne poznajete jezik. Imamo svakodnevno toliko izazova na svim stranama: kako i gde da kupujemo potrepštine, kako da otvorimo račun u banci ili kako da upravljamo malim dohotkom koji primamo.

Narator: Šta je po vama najveća teškoća naroda Karen u novoj zemlji?

Džimi: Život je toliko raznolik u novoj državi. Neki moji sunarodnici adventisti suočavaju se sa jakim izazovima da održe čvrsto svoju veru i svoje porodične odnose.

Narator: Da li postoji neki način na koji Crkva može da pomogne izbeglim licima koja žive u našoj okolini i deo su naše crkvene porodice?

Džimi: Više od 80% izbeglih lica Karen nacionalnosti, koja žive širom SAD-a, ne govori engleski jezik. Neophodni su volonteri koji bi im pomagali, a znaju oba jezika, učeći ih na početku običnim, najčešćim rečima i izrazima. Izbeglice često ne znaju kako da odu do radnje ili do lekara ili ureda vlade da bi sredili neke papire. Treba neko da im se nađe pri ruci, da ih povede tamo gde treba da idu. Da im pokaže kako i gde jeftinije kupovati, da im pomognu oko otvaranja računa u banci i da im pokaže kako se kartica koristi. Jednom rečju, da im pomogne u svakodnevnim izazovima u novoj sredini. Oni bi bili vrlo zahvalni na tome. I što je najvažnije, izbeglice žele da saznaju što više informacija o novoj kulturi, pa i idejama o Bogu. Mi imamo veliku mogućnost i priliku da im pokažemo Božiju ljubav i povedemo ih ka Hristu.

Narator: Drago mi je da si spomenuo ljude dobre volje, koji će ispoljavati Božju ljubav, Džimi.

Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja ići će za pomoć stotinama ljudi iz Karen naroda, obezbeđujući im crkvu i bogoslužjenje na maternjem jeziku, kao i volontere koji će im stajati na raspolaganju u svakodnevnom životu i izazovima nove sredine. Molimo se

da Bog još više pokrene naša srca da drugima pružamo ono što smo sami dobili od Boga. Isus to očekuje od nas.

Džimi Šve osniva crkve među pripadnicima Karen naroda u Severnoj Karolini, i ohrabruje raštrkane vernike u više od 30 drugih mesta širom Severne Amerike.

- U Severnoj Americi živi više od 3 miliona izbeglica koje su pobegle od rata ili progonstva još od 1975. godine. Među najnovijim izbegličkim grupacijama nalaze se pripadnici Karen naroda iz Mijanmara, njih oko 300.000.
- Izbegla lica žele da budu blizu osoba iste kulturne ili jezičke grupe. Osećaju se mnogo sigurnijim među ljudima koji mogu da ih razumeju. Ali, ponekad ih život u okviru iste etničke zajednice sprečava da nauče jezik svoje nove domovine.
- Za više informacija o stanju izbeglica u Severnoj Americi, pogledati adventistički misionarski DVD.

29. oktobar 2011.

Novi počeci

Alen Fauler se jao je kukuruz jednog prohladnog jutra i pozdravljao izlazeće sunce. Život u Navaho zajednici podrazumeva živeti u harmoniji sa zemljom, ceniti porodične veze i nikad ne dovesti u sumnju reči plemenskih starešina. Alen je upoznao Keli, mladu devojkicu koja je radila u obližnjem gradu. Odmah je znao da je pronašao svog životnog partnera i nastojao da i nju u to ubedi.

Ali posao je Alena odvojio na neko vreme od porodice. To odvajanje nije činilo srećnim ni njega ni Keli. Keli, iako labava hrišćanka, molila je Boga da omogući Alenu da se vrati svojoj porodici. Bog je omogućio da se mladi par nastani bliže njenoj porodici. Tako je Alen mogao da bude kod kuće svako veče.

Novi početak

Keli je ponovo uspostavila vezu sa svojim adventističkim korenima i njihovi prijatelji su ih okruživali pažnjom i ljubavlju. Dok

je Alen usvajao principe zdravlja i adventistička učenja, mislio je : Ako budem sledio ova zdravstvena uputstva iz Svetog pisma, možda će hrišćanstvo zaista delovati i na mene. Kako je raslo Alenovo interesovanje za zdravstvene principe, u istoj meri napredovala je i njegova duhovnost. Alen je predao svoj život Hristu i krstio se. Keli se opet približila Hristu i ponovo krstila.

Alen je nastavio da napreduje u proučavanju Biblije i izgrađivanju svog odnosa sa Isusom. A onda se setio stare Navaho uzrečice: „Ako napustiš svoju zajednicu i naučiš nešto novo, moraš doći da i ostale iz zajednice tome poučiš“. Navaho zajednica ima toliko zdravstvenih problema – trebalo bi da njeni pripadnici saznaju kako da što zdravije žive. Alen i Keli oglasili su da prodaju svoju kuću, i pripremali su se da otputuju u Arizonu. Ali, za prodaju kuće trebalo im je 2 godine.

Novi posao

Dok su čekali da prodaju kuću, Bog ih je pripremao za posao koji je trebalo da obave u Navaho rezervatu. Keli je imala svoje ideje o tome kako da se misioniski angažuje, ali Bog je imao drugačije planove. Kroz svakodnevna iskušenja, pobeđe, poraze i čekanje, Bog ih je pripremao za službu jevanđelja koju im je namenio.

Alen i Keli shvatili su da Navaho narod ima velike potrebe. Siromaštvo je među prvim problemima. Veliki postotak ljudi Navaho plemena pati od visokog krvnog pritiska, dijabetesa, srčanih i drugih zdravstvenih problema. Alkohol i droga pri tom dodatno otežavaju zdravstvenu situaciju. Alen je radio na tome da preko zdravstvenih predavanja i saveta dospe do njihovih srca. Navaho narod prezire hrišćanstvo, religiju belih ljudi. Naime, ti isti belci naneli su toliko bola i zla Navaho narodu.

Ispit ljubavi

Ovaj mladi par živeo je ispoljavajući Božju ljubav: stajali su sto-perima, donosili vodu za porodice u rezervatu, koje to nisu mogle same da učine. Bez vode, domorodačke porodice ne bi preživele.

Delili su svoje znanje o zdravstvenim načelima sa svakim ko je hteo da ih sasluša. Jednog dana Alenov ujak došao je do njih, ujeo ga je pauk i rana se bila inficirala. Nije mogao da dobije pomoć u lokalnoj ambulanti. „Da li možete da mi pomognete?“ – pitao je.

Keli je ranu odmah uvila oblogom od ćumura i rekla čoveku da dođe i sledećeg dana. Nakon nekoliko dana i tretmana oblogama, rana je potpuno zaceljena. Reč o tome brzo se pročula pa su i drugi počeli da dolaze kod Alena i Keli za pomoć ili savet. Dok je Alen gledao kako može da popravi sve što je polomljeno ili pokvareno, Keli je obezbeđivala osnovnu medicinsku i stomatološku službu celokupnoj zajednici. Mladi par je uz pomoć svojih prijatelja, braće i sestara iz crkve pomagao, popravljao i gradio porušene kuće i pokidane veze među ljudima. Ti mladi vernici crkve osnovali su poseban fond za pomoć Navaho narodu i prikupljali sve ono što se može upotrebiti za građevinske, stolarske radove, ali i odeću, obuću, ćebad, posteljinu, hranu za bebe i stare nemoćne članove Navaho zajednice.

U znak zahvalnosti za uporni rad na pomoći Navaho narodu, dozvoljeno im je da sagrade Adventističku crkvu na najlepšoj lokaciji u rezervatu. „Crkva je svetionik koji obasjava celu Navaho zajednicu“, kaže Keli.

„Mi želimo ovim ljudima da pokažemo da ih Isus voli, i da na taj način porušimo sve barijere koje nas kao ljude razdvajaju, da Božja ljubav može nesmetano da deluje u Navaho rezervatu.“

Nedavno je 12 osoba bilo kršteno i primljeno u Božju porodicu.

Crkva u potpunosti podržava službu Alena i Keli. Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja ići će na izgradnju i opremanje crkve u Navaho rezervatu u severnoj Arizoni. Hvala vam što i na ovaj način učestvujete i delite svoja sredstva, da i drugi ljudi mogu upoznati Spasitelja koga volimo.

- Navaho narod živi na jugozapadu SAD-a, najviše u Arizoni, Novom Meksiku i Juti.
- Domorodački narodi u Americi potiču od stotina različitih plemena i naroda i žive širom celog SAD-a i Kanade. Mnogi žive u državnim rezervatima, pokušavajući da održe svoj stari, tradicionalni stil života, dok drugi žive širom Severne Amerike.
- Za više informacija o napretku dela u Navaho zajednici, videti adventistički misionarski DVD.

5. novembar 2011.

Crkva za moj narod

Alen i Keli Fauler sa puno žara i ljubavi dosežu do ljudi u Navaho zajednici, baš kao što je Isus dosegaio svojom ljubavlju i brigom do njih. Kada vide neku potrebu, oni se najpre pomole kako bi je što bolje zadovoljili.

Svojom brigom i radom pomogli su da ljudi iz Navaho zajednice bolje, lepše i zdravije žive.

Vreme za sejanje semena

Ne postoji nijedna druga Adventistička crkva u okolini, i Navaho nisu ništa znali o adventistima dok nisu došli Alen i Keli. Jednog dana, dok se mladi par sa još par prijatelja molio za predstojeći rad, Keli je čula glas: „Moli se za crkvu u Pejdžu.“ Glas je bio toliko jasan da je Keli otvorila oči da se uveri da li je još neko čuo isti glas. Ali nije. U sebi je pomislila: Pa imamo toliko toga da radimo u okviru rezervata. Glas je opet progovorio: „Moli se za crkvu u Pejdžu.“

Pejdž – Arizona je mali gradić na obali velikog jezera koje je postalo poznati turistički centar, gde turisti mogu da uživaju u suncu i vodenim sportovima. Međutim, većina stanovnika u Pejdžu su Navaho porekla i žive u siromaštvu. Ostavili su svoje porodice u rezervatu, nadajući se da će zaraditi novac u gradu. Siromaštvo i bogatstvo žive jedno do drugog u Pejdžu.

Keli i Alen počeli su da posećuju velike parkinge za kamione i kamp prikolice u Navaho delu grada. Nudili su zdravstvene materijale i biblijske časove predviđene za domorodačko stanovništvo. „Mnogo ljudi biva povređeno na razne načine, ali kada saznaju da postoji neko ko brine o njima, želeće da saznaju više o Bogu.“

Prva žetva

Kim radi kao medicinska sestra u lokalnom obdaništu. Složila se da proučava Bibliju sa Keli, i unapred se radovala svakoj Kelinoj poseti. „Volim ova proučavanja“, kazala je Keli. Te dve žene su se sprijateljile i radovala se vremenu koje provode zajedno.

Kada je Kimin četvorogodišnji sin polomio ruku, Keli se molila za dečkića. Kasnije je Kim rekla da mu ruka nije dobro zacelila. Odlučili su da ga odvedu kod lokalnog lekara. Kim je pozajmila novac da plati lekaru, i krenuli su prema njegovoj kući. Na putu, Bog je delovao na nju da shvati da to nije dobar način, te se vratila kući. Te noći Kim i njen suprug molili su se za svog sina. Sledećeg dana Keli je svratila da se pomoli i ona za malog dečka. Ruka mu se tog jutra potpuno zacelila. Vrata vere bila su otvorena.

U jednom drugom domu, čovek je zatražio od Alena i Keli da proučavaju Bibliju sa njegovom ženom. On nije domorodac ali Lorena jeste i oboje su zainteresovani za život američkih domorodaca.

Lorena je bila pomalo nesigurna, pa je pozvala Keli. I obe žene dugo su razgovarale o tradicionalnim Navaho verovanjima i Božjoj ljubavi. Lorena se složila da proučava Sveto pismo, i kad je završila biblijski tečaj, bila je razočarana što je došao kraj proučavanja. „Mogli bismo ponovo iz početka“, rekla je.

Vreme žetve

Alen i Keli upoznali su 70 ljudi koji su želeli da proučavaju Božju Reč i pitali se kako će uspeti da održe toliko mnogo biblijskih časova. Vreme je da počnu da drže javna predavanja. Iznajmili su lokal u gradu, podelili pozivnice ljudima za prisustvovanje sastancima. Molili su se i pitali koliko li će ljudi doći.

Prilikom otvaranja, više od 50 pripadnika Navaho naroda bilo je prisutno. Neki su bili njihovi prijatelji sa biblijskih časova, a neki su došli iz radoznalosti. Mnogi nikad nisu čuli ni za najosnovnije biblijske priče.

Sledećih meseci 12 ljudi, uključujući Kim i njenu ćerku, učinili su zavet sa Gospodom. Lorena se još nije odlučila za krštenje, ali polako se priprema kroz zdravstvena predavanja na koja dovodi i svog supruga.

Još dosta ima da se radi

Alen i Keli nastavljaju da se mole za crkvu koju im Bog polako priprema u Pejdzju, nastavljajući da rade s ljudima s kojima su ostvarili kontakt u rezervatu. Ali ne mogu da postignu sve sami.

Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja ići će na pronalaženje volontera, biblijskih radnika koji će Alenu i Keli pomoći da osnuju crkvu u Pejdžu – Arizoni.

- Navaho narod živi u sušnim jugozapadnim predelima SAD-a. Mnogi još uvek žive u skromnim tradicionalnim kućama koje se zovu „hogan“, gajeći ovce. Većina se opire hrišćanstvu, koje vide kao religiju belih osvajača.
- Pre nego što je porodica Fauler otpočela svoj posao u Pejdžu, u severnoj Arizoni, najbliža Adventistička crkva bila je udaljena 2 sata od njih. Deo darova trinaeste Subote ići će za osnivanje crkve u Pejdžu.
- Adventistički misionarski DVD pruža mnogo više informacija o radu među domorodačkim narodima Severne Amerike.

12. novembar 2011.

Vraćanje onoga što smo dobili

„Bako da li ću zaista ići u školu u kojoj su moja braća?“ – upitala je Kristal svoju baku. „Da, dete“, odgovori starica.

Kristalina nova škola

Kristal je napustila svoj dom još dok je bila mala. Putovala je nekoliko sati automobilom do Holbruka, Indijanske adventističke škole za decu američkih domorodačkih naroda. Mnogo noći je provela plačući za svojom porodicom, ali je u isti mah bila spremna da u potpunosti uživa u časovima, posebnim aktivnostima i svojim novim drugarima u školi.

Volela je da odlazi kući za vreme školskih raspusta, ali je počela da oseća razliku između tradicionalnih verovanja porodice i svoje rastuće vere u Isusa.

Napraviti razliku

Danas je šesnaestogodišnja Kristal jedina hrišćanka u svojoj porodici. „Moja porodica sledi tradicionalnu Navaho kulturu i verovanja“, objašnjava Kristal. Navaho religija je usko povezana sa prirodnim svetom. Po Navaho verovanju, duh nastanjuje sve stvari i Navaho čovek teži da živi u harmoniji sa drugima i svetom koji ga okružuje. Vrač ispunjava određene ceremonije da obeleži prekretnicu u životu osobe ili da je izleči.

U školi, Kristal je naučila tradicionalna verovanja svog naroda i želela da uporedi ta verovanja sa onim što je učila o Bogu. „Osećala sam poziv prema putevima svojih predaka. Ali što sam više upoznavala Isusa, molila sam se i tražila od Boga da me usmeri na moj duhovni put.“

Borba koja se u meni vodila da li da sledim Isusa ili da prihvatim verovanje svojih predaka bila je zaista teška. „Da li mogu da budem hrišćanka i dalje da ostanem Navaho?“ – pitala se. „Čitajući Bibliju, počela sam da shvatam da je spasenje namenjeno svakome ko ga prihvati, pa čak i Navaho narodu.“ To mi je pomoglo da se odlučim da sledim Hrista i da se krstim.

Reći porodici

Nakon školskog raspusta, prilikom kojeg se krstila, Kristal je znala da mora da kaže svojoj porodici o svojoj odluci da sledi Hrista. „Bako,“ rekla je, „odlučila sam da sledim Hrista i da se krstim.“

Baka je bila iznenađena, ali njen odgovor još je više zbunio Kristal. „Ako je to ono što zaista želiš, srećna sam zbog tebe.“

Kristal je želela da baka saopšti vest ostaloj porodici. „Ne, dete moje, to moraš sama da učiniš.“

Kristal je želela da deda razume zašto je izabrala Hrista, ali plašila se njegovog nerazumevanja. On ju je naučio najvažnijim učenjima svog Navaho nasleđa i verovanja. Rešila je da se obrati dedi na Navaho jeziku o svojoj odluci. Toliko često je govorila Navaho jezikom sa svojim ukućanima, a sad je osećala kako ne zna dovoljno Navaho jezik da bi sve objasnila. U sebi je ponavljala sve što želi da

kaže, da objasni svoja verovanja kako bi deda razumeo da Isus nije samo Bog belaca već i Navaho ljudi.

Kazati svetu

Kristal nije na umu imala samo svoju porodicu . „Kada sam bila mala, okupljane su male grupe ljudi, koje su proučavale Bibliju sa decom“, rekla je i dodala: „Odlučila sam da i ja tako radim. Američki domorodački narodi su raštrkani širom SAD-a i Kanade, a mnogi od njih nikada nisu čuli povest o Isusu. Moj san da propovedam drugim Indijancima i njihovoj deci, postao je stvarnost kada su me u školi pozvali da se pridružim timu rođenih Indijanaca. Oni će poučavati ostale Indijance o Bogu kroz održavanje školskih biblijskih proučavanja za vreme raspusta. Ovaj tim mladih ljudi koristi sva moderna tehnološka dostignuća da bi pomogla drugoj deci i mladima da bolje, kvalitetnije i zdravije žive. Mnogi domoroci - Indijanci zavisni su od alkohola i droge, ili imaju srčanih problema. Ja želim da pomognem da ljudi jednostavno promene svoj život i učine ga zdravijim.“

Indijanka a hrišćanka

Kristal sada zna da može da bude i Navaho i hrišćanka. „Ja sam Navaho – to je moj identitet, to je ono što jesam, i ponosim se tim. Ali takođe sam i hrišćanka, pa se i time ponosim.“

Dok Kristal priprema svoje poslednje ispite u Holbruk školi, unapred se raduje vedrijoj budućnosti, vremenu u kome će pomoći ljudima iz Navaho zajednice da promene svoj život. „Ja želim da pomognem drugima da razumeju da je Isus Božji Sin, a ne ljudska izmišljotina. Želim da nastavim svoje obrazovanje, a zatim da se vratim da živim sa svojim narodom i da mu pomazem. Želim da saznaju da ih Isus voli i da je umro za njih kako bi oni mogli živeti.“

Potpuna razlika

Kristalin život je potpuno promenjen tokom školovanja u Indijanskoj adventističkoj školi Holbruk. Tu školu pohađaju deca iz nekoliko američkih indijanskih plemena, gde uče da su sva ljudska bića zapravo deca nebeskog Oca, a mi svi, bez obzira na boju kože, međusobno braća i sestre.

- Adventistička indijanska škola Holbruk nalazi se u Arizoni. Učitelji i ostalo osoblje se trude da u životu primenjuju hrišćanska načela u radu sa učenicima. Škola ima dvojaku funkciju, s jedne strane brine se za obrazovanje dece iz marginalizovanih grupa, pružajući im hrišćansko obrazovanje, dok sa druge strane jača poverenje i gradi bolje odnose među različitim etničkim zajednicama i kulturama u SAD-u.
- Đaci u školi uče o ljudskoj zajednici i njenom bogatstvu u raznovrsnosti.
- Posebna pažnja u školi posvećuje se najstarijim učenicima, kao onima koji će biti spona u zajedništvu dva sveta, s jedne strane američkih starosedelaca Indijanaca, a sa druge hrišćana i Božje dece.

19. novembar 2011.

Šetnja sa Isusom do KFC-a

Ići u perionicu veša nedeljni je ritual koji ne volim, ali je sastavni deo života u Navaho rezervatu. Stoga pokušavam da situaciju u perionici preokrenem u službu jevanđelja.

U svoju korpu sa većom obično stavim časopise ili neku drugu literaturu za svoje Navaho komšije. Časopise obično ostavim na stolicama ili stolicama u perionici. Volim da posmatram ljude, uživam da gledam kako reaguju na besplatne časopise. Neki ljudi ih čitaju od korice do korice, drugi ih ponesu kući. Neki ih samo odgurnu u stranu.

Tog dana ponela sam nekoliko novih knjižica iz serije „Hodanje sa Isusom“ (*Put Hristu* na Navaho jeziku). Ostavila sam izvesnu količinu na mašini za veš, a zadržala nekoliko da imam da dam ljudima u gradu, kad se moj veš opere.

Zadobijati prijatelje za Isusa

Za kontakt sa drugim osobama, posebno Navaho ženama, moj prvi korak bio je bakalnica. Kada sam došla do bakalnice, videla sam 4 žene kako ispred bakalnice sede za okruglim stolom. Znala sam da se nadaju da će dobiti nešto novca da kupe hranu. Te četiri žene bile su beskućnice, i pijane da ne može biti više. Spavale su u gradskom parku i većina ljudi iz grada ih je izbegavala.

Ali, bile su gladne. Ostalo mi je 5 dolara kusura od pranja veša i želela sam da im kupim nešto za hranu. Izbrojala sam i izvadila 4 knjižice „Put Hristu“ iz svoje torbe, i onda me je duh Sveti osvedočio da pripremim još jednu, petu knjigu. Krenula sam prema stolu i sela naspram njih. Nedugo zatim, jedna od njih me je upitala šta to imam u rukama? „Oh, donela sam vam ove knjige“, rekoh. «Ova knjiga napisana je na Navaho jeziku i na engleskom. „Dobro je“, uzvratila ona, „ja ne znam da čitam Navaho jezik.“ Svaka žena je uzela po knjigu i počela da prelistava. Dok smo razgovarale, pitala sam ih da li su gladne i ponudila im da ih odvedem u lokalni fast fud restoran, gde smo mogli da dobijemo „burito“ za manje od 1 dolara. Nestrpljivo su čekale da što pre odemo.

Neočekivani dar

Osetila sam dodir na svom ramenu, i okrenula se. Ugledala sam jednog čoveka – verovatno turistu. Svakako je čuo naš razgovor. Pitao je: „Da li mogu da vidim knjigu koju imate?“ Odjednom sam shvatila zašto sam zapravo izvadila i peti primerak iz torbe. Radosno sam mu pružila knjigu. Prelistao je, i onda izvadio svoj novčanik i izvukao novčanicu od 20 dolara i rekao: „Neka vam ovo bude za službu i svedočenje“.

Bila sam zadivljena, i samo sam stigla da izustim: „Oh, hvala vam!“ Okrenula sam se prema ženama i pitala ih gde bi želele da jedu. Jedna od njih sramežljivo je rekla: „U KFC“. Povezla sam ih do najbližeg KFC restorana. Odvezle smo se, izabrale sto u bašti i sele. Spustila sam glavu da se zahvalim Bogu za ovaj novac kojim sam mogla da kupim hranu. Želela sam da ove žene primete moju zahvalnost Bogu. Onda su jele kao da su na najboljoj gozbi svoga života. Uživale smo u zajedničkom razgovoru i provedenom vremenu. Kada

su završile sa jelom, zahvalile su mi se na hrani i knjigama. Otišla sam puna srca.

Park je bio njihov dom, tu su spavale, živele. Stolovi u parku su bili njihova trpezarija. Vreme koje sam s njima provela tako je brzo proletelo. Osećala sam se kao da sam ja bila njihov gost. Bilo mi je zaista žao što dobra Božja deca nemaju svoj dom i što žive teškim životom. Zнала sam da ovo što činim predstavlja malu kap u velikom okeanu tuđih potreba.

Leti, najmanje 40 osoba živi u ovom parku. To je zaista mnogo beskućnika za ovaj mali gradić od 8 hiljada stanovnika. Kad dođe zima, ne idu svi u rezervat, nego žive napolju, grejući se i opijajući alkoholom, pre nego utonu u san. Neki se uopšte i ne probude, umru u snu od hladnoće.

Verovatno nećemo moći nikada da rešimo sve probleme koje ti ljudi imaju, ali uz Božju pomoć, možemo da im ponudimo bolji život – da im prenesemo poruku Božje ljubavi i spasenja u Isusu Hristu.

Keli Fauler i njen suprug Alen osnivaju crkvu u Navaho zajednici u Pejdzju, u Arizoni.

- Mnogi Navaho Indijanci napuštaju svoje domove i tradicionalni način života u rezervatu i odlaze u potragu za boljim životom. Ponekad su spremni da prihvate nove ideje u svom životu – da se otvore za uticaj hrišćanstva.
- Bolesti kao što su alkoholizam, dijabetes, gojaznost i bolesti bubrega česta su pojava među Indijancima. Mnogi su spremni da poboljšaju svoj životni stil i zdravstveno stanje i pohađaju zdravstvene seminare i časove kulinarstva, čak i kad ne žele da prisustvuju biblijskim časovima.
- Za više informacija o radu Adventističke crkve među ljudima iz Navaho zajednice, videti adventistički misionarski DVD.

26. novembar 2011.

Pronaći novi život

„Zašto želiš da budeš adventista?“ - Rošandu je pitala tetka. „Konačno sam razumela ko je Bog, i želim da On bude prisutan u mom životu“, odgovori Rošanda hrabro. „On je vrlo značajan u mom životu, želim da Ga sledim – prema Njegovim uslovima, ne prema svojim.“

Osamnaestogodišnja Rošanda nije oduvek bila tako hrabra da otvoreno saopšti svoje verovanje. Godinama su je njena povučenost i stid sputavale da slobodno govori o svojim verovanjima. Kada je imala samo 4 godine, njena majka neočekivano je umrla. Njen otac nije mogao da se brine o njoj i njenoj starijoj braći, tako da se često selila od jednog rođaka do drugog. Konačno, njena baka i deka preuzeli su brigu o deci, iako je Rošanda mnogo patila za majkom.

Dugo čekanje

Preseliti se u novi dom znači promeniti i školu. No, Rošandina braća nisu htela da pohađaju lokalnu državnu školu. „Zar ne možemo da idemo u drugu školu?“ – pitali su dedu.

„Pogledaću šta mogu da uradim“, obećao je deda. Raspitivao se i saznao za Indijansku školu Holbruk, hrišćansku školu koju vodi Adventistička crkva, a namenjena je deci američkih rođenih Indijanaca. Kada je deda pomenuo školu Holbruk, deca su bila jako uzbuđena, ali je Rošanda morala da sačeka godinu dana za upis u školu. Ta školska godina izgledala je toliko duga. Rošanda je sanjala o danu kada će se pridružiti braći u novoj školi. Napokon, i taj dan je došao i Rošanda je bila spremna da otpočne novo poglavlje u svom životu.

Nova škola - novi život

Rošanda se brzo uklopila u novu školu i počela da stiče prijatelje. „Svako u školi postao je deo moje nove porodice“, govorila je. Uživala je u školi i volela da uči mnoge nove stvari, uključujući i saznanje o tome ko je Isus i da je On umro za svakog od nas.

Školska godina protekla je veoma brzo, a Rošanda je uživala u aktivnostima u školi i u crkvi. Kada je bila u šestom razredu, ona

i nekoliko školskih drugova je kršteno. Ipak, Bog joj nije još toliko bio prisutan u životu. Na početku naredne školske godine pitali su je da li želi da se pridruži grupi dece iz škole, koja šire Božju ljubav drugoj deci američkih domorodaca raštrkanih širom Severne Amerike. Zbog urođenog stida da govori pred grupom nepoznatih ljudi, osećala se neprijatno. Nije mogla da zamisli da se javno moli: »Jednostavno, ne umem pred ljudima da govorim«, kazala je. Naredne godine pod uticajem drugova, pridružila se grupi.

Nerado misionar

Iako je još uvek osećala izvestan otpor, rekla je svojim prijateljima da će razmisliti o njihovom predlogu. Molila se, i onako bojažljivo pridružila grupi samo na godinu dana. Ali što se više uključivala u rad grupe, sve više je bila uzbuđena, kao i njeni drugovi. Volim da saznam o drugim indijanskim plemenima, i radujem se susretima s novim ljudima.

Rošanda i njeni prijatelji iz Holbruk škole putuju širom SAD-a i Kanade, obilazeći različite regione u kojima žive Indijanci, učeći njihovu decu kroz priče i pesme o Isusu. «Mnoga od te dece, kao i ja kad sam došla u Holbruk, ne poznaju Isusa», kaže ona. « Toliko sam radosna što mogu da im kažem šta je Bog učinio za nas!» Njena iskustva u službi su joj pomogla da postane odlučnija u svojim verovanjima. „Naučila sam da ne moram da se stidim ili plašim kada govorim drugima o Isusu“. „Dobro je razgovarati s ljudima o tome šta je Isus uradio za nas, jer drugi to moraju da čuju.“

Rošanda shvata da ima misionarsko polje i unutar svoje porodice. „Volim da budem sa svojom porodicom«, dodaje. «Ali boli me kada vidim kako alkohol i droga utiču na neke članove moje porodice. Naučila sam u školi kako da s puno ljubavi i pažnje pristupam ljudima. Želim da oni saznaju da ih Bog ne primorava da Ga slede, već želi da oni sami izaberu da Ga slede.

Nakon mature, Rošanda planira da radi kao biblijski radnik. Bog želi da sva njegova deca saznaju o Njegovoj ljubavi, i poziva nas da budemo Njegov glas svim ljudima na svetu.

Naši darovi trinaeste Subote pomoći će rad u Navaho zajednici u Arizoni. Hvala vam što svojim darovima pomažete da odbačeni ljudi mogu čuti Božju poruku ljubavi.

Rošanda je član mesne crkve u Navaho zajednici u severnoj Arizoni.

- Holbruk škola je jedna od nekoliko adventističkih škola koje služe američkim Indijancima.
- Nekoliko učenika iz Holbruk škole odlučili su da drže biblijske časove, jer pripadaju toj kulturi. Njihove porodice i prijatelji će tako više ceniti njihova svedočanstva.
- Deo darova trinaeste Subote pomoći će obuku mladih ljudi iz Holbruk škole kako bi oni, putem letnjih biblijskih školskih programa, doprli do mladih ljudi i dece američkih Indijanaca širom Severne Amerike.

3. decembar 2011.

Ostrvo mira

Subotno je jutro u malom gradu Hobima, u centralnom delu Kanade. Deca dolaze spremna da prisustvuju subotnom programu, koji su pripremili vernici crkve i volonteri. Vreme je da se peva, da se pričaju biblijske priče i međusobno deli Božja ljubav.

Nepoverenje i pitanja

Hobima se nalazi u jednom od najvećih rezervata domorodačkog indijanskog stanovništva u Severnoj Americi u Kanadi. Više od 60 godina, adventisti su prisutni u toj zajednici. U rezervatu se nalazi škola za decu domorodaca - Indijanaca.

Osobe indijanskog porekla u Kanadi imaju dobar razlog za nepoverenje prema belim ljudima, koji su u proteklim vremenima pokušali da asimiliraju Indijance u savremene tokove i norme severnoameričkog društva, uključujući i njihovu religiju. Mnogi američki domoroci teško prihvataju hrišćanstvo, jer ga mnogi vide kao religiju belih ljudi.

Međutim, stalna ljudska glad za duhovnošću i pitanja na koja nemaju odgovore, često ljude dovode do Pitera Forda, adventističkog pastora. Pastor Ford kaže: „Pitanja o smislu života, smrti, često otvaraju i najtvrdja vrata i omogućuju predstavljanje Isusa Hrista u pravom svetlu, u svetlu mira, nade i ljubavi.“

Težak život

Život u rezervatu američkih domorodaca je težak. Polovina stanovništva je mlađa od 18 godina, a mnogi nikad nisu čuli za Isusa kao ličnog prijatelja i Spasitelja. Kriminal koji je nekad bio odlika samo velikih gradova, preselio se i u Hobimu. Učitelji i profesori u Adventističkoj školi ulažu velike napore da utiču na svoje đake i studente da donose prave, mudre odluke u životu, da izbegavaju drogu i alkohol. Ali, izvan škole, mnogi mladi vide i drugačiju sliku života.

Nova služba

Kada je pastor Ford stigao u Hobimu 2008. godine, imao je predstavu kako sa decom da radi na postupnom upoznavanju sa Isusom, a preko njih da dopre do šire zajednice u Hobimi. Ali bila mu je neophodna pomoć, mnogo pomoći. Čerka pastora predložila mu je da pozove studente sa Adventističkog kanadskog univerziteta koji se nalazi u blizini, da volontiraju. Ova ideja brzo je prerasla u službu u koju su se uključili studenti. Subotom oni prikazuju dečji program i tako, kroz biblijske priče, pesme i druge aktivnosti, uvode Isusa u život druge dece.

„Želim putem ovih programa da omogućim deci i mladima da upoznaju Isusa“, kaže Safir, jedan od volontera. „Kada sam ja bio mali, mene su drugi podstakli da upoznam Hrista i da se oslonim na Njega. Ja to isto želim sada da pružim ljudima.“ Džesika, druga volonterka, kaže: „Želela sam i za sebe i za decu u Hobimi bliskiju vezu sa Bogom.“

Uloga pozitivnih primera

Eliza je bila aktivno uključena u crkvene aktivnosti na koledžu, ali želela je nešto više, nešto što će od nje zahtevati nove napore. Otkrila je da služba svedočenja ljudima u Hobimu nije kratkoročan projekat. Bila je svesna da je reč o upoznavanju novih prijatelja i

uspostavljanju odnosa na duge staze, čime će i drugima omogućiti da dublje i bolje upoznaju Isusa Hrista.

Studenti volonteri pokušavaju da obezbede i prikažu deci iz Hobime pozitivne primere, koji će im pomoći da se odupru iskušenjima, da se ne pridruže nekoj bandi ili da ne probaju drogu ili alkohol. Studenti – volonteri često vode decu iz Hobime na skejting, planinarenje ili kampovanje u prirodu, hrabreći ih i učeći ih da donose dobre odluke i da istrajavaju u njima.

Naporne aktivnosti ovih volontera i vernika crkve, kao što su Bob i Džini Spret, koji deluju u Hobimi već 18 godina, donose vidljive rezultate. Nekolicina dece američkih domorodaca počelo je da pohađa časove Subotne škole.

Majka koja je imala više dece bila je radoznala da sazna gde joj to deca radosno odlaze svake subote ujutro. Otišla je u crkvu sa svojom decom. Nastavila je da im pravi društvo, a ohrabрила je i svoga supruga da ide s njima. Danas je cela porodica prisutna na bogoslužjenju u crkvi i učestvuje u svim službama tokom sedmice.

Novi izazov

Mala crkva u Hobimi iznajmljuje zgradu koja je premala za sve prijatelje crkve i poznanike vernika. „Nama je neophodan veći prostor za sedmična okupljanja kao i za kuhinju, koja nam služi u misioniskim aktivnostima kada hranimo između 60 i 120 osoba sedmično“ – kaže pastor Ford. „Mladima treba prostorija za njihove programe, a i za dečje odeljenje nam treba još prostora.“

Nedavno je lokalna Oblast pomogla da crkva kupi zemljište, na kome bi se gradilo kada se skupe fondovi. A skupljanje fondova u Hobimi je zaista teško.

Mnogo ljudi je nezaposleno, a većina stanovništva živi ispod granice siromaštva. Ali i pored svega, pastor Ford nije obeshrabren „Bog poznaje našu situaciju i našu potrebu za novom i većom zgradom. Pokazaće nam način i put“.

Nedostatak prostora je dokaz da naša crkva napreduje i raste. “To ispunjava moje srce radošću i verom. Mi želimo da naši prijatelji u Hobimi čuju našu poruku da ih Isus voli i da ih poziva da provedu večnost sa Njim.“

- U Kanadi živi oko 600 različitih plemena Indijanaca. Današnja priča stiže iz Rezervata Kri u Alberti.
- Polovina Kri naroda je ispod 18 godina. Ti mladi često su pod uticajem određenih bandi, droge, alkohola i drugih stvari koje ugrožavaju njihov život i njihovu budućnost.
- Mala Adventistička crkva u Hobimi – Alberta bori se da osposobi ove mlade američke domoroce da se odupru iskušenjima droge, alkohola, kriminala i da dopuste da Bog vodi njihov život.

10. decembar 2011.

Deliti silnu Božju ljubav

Kristinine oči napunile su se suzama, kada je scena Hristovog drugog dolaska u slikama bljesnula pred njom. Porodice će opet biti okupljene, Hristovi verni sledbenici ustaće iz grobova. Jedni će sa oduševljenjem krenuti prema Hristu, a drugi bežati u strahu od Njega. Slike su duboko potresle Kristinu i počele da utiču na njen život. „Imam puno prijatelja koji nisu još spremni za Hristov dolazak“, pomislila je. «Ne mogu da podnesem misao da budem celu večnost bez njih.»

Okretanje ka prijateljima

Kristina je iskusila uzbuđenje i težak rad na širenju jevanđelja i ličnom kontaktu sa ljudima. Ona je nekoliko godina ranije pomagala da se osnuje crkva. Sada, kada je uvidela da će drugi Hristov dolazak biti veoma buran, Kristina je želela da bude još prisnije uključena u širenje jevanđelja. Ali, teško joj je padala ideja da svedoči samo pred jednom osobom. «Moram da nađem neki način da posvedočim svojim prijateljima», mislila je. Tražila je od Boga da vodi njene korake u proučavanju biblijskih istina. Želela je da sazna više o tome kako da predstavi Isusa prijateljima. Uz pomoć drugih vernika, Kristina je pripremila svoje prezentacije.

Želela je da dopre do svojih prijatelja koji nisu poznavali Hrista i zato je izabrala jednu prostoriju u lokalnoj omladinskoj zadruzi. U uvodnom predavanju Kristina je punog srca govorila o tome šta joj Isus znači. Bila je malo nervozna te prve večeri, i postavljala je sebi pitanje da li je ono što je rekla uticalo na ljude koji su slušali. Ali, nekoliko prijatelja joj je nakon predavanja prišlo i reklo da im je i te kako bila potrebna poruka koju je ona iznela. Kako se termin drugog predavanja približavao, Kristina se pitala da li će ljudi opet doći. Na njeno iznenađenje i radost, njeni prijatelji su došli i povelili nekoliko svojih prijatelja.

Evangelizam mladih

Kristina je znala da se nekoliko njenih prijatelja koleba u pogledu duhovnih stvari. Jedan od njih bio je ljut na Boga što je dopustio da mu brat umre, drugi zato što je bio žrtva nasilja u porodici. Znajući probleme s kojima se suočavaju, Kristina je upravo na to usmerila svoju poruku i objasnila im kako treba da se ponašaju da bi uspostavili odnos sa Isusom i suočili se sa olujama u svom životu. Da bi održala njihovo interesovanje, govorila je koristeći muziku, medije, video klipove. Nakon tog predavanja, često je slala poruke svojim prijateljima, podsećajući ih na naredne sastanke i teme.

Kristina nije mogla da dozvoli da se sastanci završe, a da ne govori svojim prijateljima o Hristovom drugom dolasku i o tome šta to za nju predstavlja. „Želim da znate koliko Bog želi da svu večnost provedemo s Njim.“

Ići za Isusom

Nakon što su sastanci završeni, Kristina i drugi mladi vernici crkve pozvali su prijatelje na druženje, igre, zakuske i biblijske časove. Kristinina želja bila je da održava dobre odnose sa ljudima, što iziskuje puno energije. Mi smo toliko zauzeti da je vrlo lako nekog zapostaviti i zaboraviti, a mladi ljudi danas komuniciraju preko interneta ili telefonskih poruka.

Kristina takođe koristi savremena sredstva komunikacije da bi podsetila svoje prijatelje na biblijske ili molitvene časove. „Slati poruke mobilnim telefonom toliko se uobičajilo da pozivi na biblijska druženja ne izgledaju više kao nametanje.“

Kristina predaje u državnoj školi i njena silna naklonost prema duhovnim temama doprinosi kvalitetu njenih predavanja. „Ne mogu da podnesem misao da ne vidim svoje učenike na nebu.“

Kristina zna iz svog ličnog iskustva šta znači borba sa sobom i svojim razočarenjima. Ali je naučila da Bog može upotrebiti svakoga od nas, ukoliko Mu to dozvolimo.

Kristina Ivankina je vernik crkve u centralnoj Pensilvaniji – SAD.

- Mnogi mladi adventisti u Severnoj Americi ispituju sopstvena i tradicionalna verovanja svojih roditelja, tražeći načine i puteve za upražnjavanje svog religioznog obrazovanja. Jedan od takvih puteva je organizovanje omladinske evangelizacije.
- Tradicionalni metodi evangelizacija više ne privlače mlade ljude. Oni koriste modernu tehnologiju, kao što su mobilni telefoni, društvene mreže na internetu za međusobno komuniciranje. Oni shvataju da su prijatelji spremni da slušaju njihova svedočenja tek kada su predstavljena putem savremenih tehnoloških sredstava.

17. decembar 2011.

Napokon kod kuće

Tim se nagnuo preko ivice velikog kontejnera, na parkingu ispred radnje sa polovnom odećom, i gledao da li možda ima nečega što bi mogao da iskoristi. Odgurnuo je u stranu neke stvari koje su mu smetale, i ugledao knjigu koja mu se učinila poznatom. Dok je gledao korice knjige, zapljusnula su ga sećanja iz prošlosti.

Ljubav prema učenju

Od rane mladosti, Tim je voleo knjige, posebno knjige o religiji. Njegov deda mu je pomagao u prikupljanju knjiga iz različitih verskih zajednica. Jedna od njegovih najomiljenijih bila je Biblija. Ta

knjiga ga je navela da posumnja u određena učenja kojima ga je njegova porodica poučavala. „Zašto hrišćani slave nedelju, kada Biblija kaže da je Bog blagoslovio sedmi dan?“ – upitao je Tim svog dedu. „I zašto moram da ispovedam svoje grehe čoveku, kada Biblija kaže da samo Bogu treba ispovedati grehe?“

Ali, umesto da odgovori na Timova pitanja, deda je poklonio Timove religiozne knjige prodavnici polovnih knjiga. Tim je bio slomljen.

Težak život

Ubrzo je Tim poslat u vojnu školu gde je postao nasilan, sa problemima u ponašanju koji su ga doveli do suda za maloletnike i popravnog doma. Kada je izašao iz popravnog doma, pokušavao je da živi sa svojim ocem. Ali, život mu nije bio ni malčice blaži. Najzad je postao beskućnik i živio na ulici.

Spavao je u skloništima i živio od onog što nađe u kontejnerima za smeće. Tamo je i našao primerak Biblije za kućno proučavanje. Dok je prelistavao knjigu, prepoznao je u knjizi isečak iz novina, kojim je mnogo godina ranije obeležio stranicu knjige. Shvatio je da je to bila njegova knjiga. Posle tolikih godina, knjiga mu se vratila. Tim je pogledao oko sebe i shvatio da je stajao na parkingu radnje sa polovnim knjigama kojoj je njegov deda, pre više godina, poklonio sve Timove religiozne knjige. Tim je bio ubeđen da je Bog iskoristio tu knjigu da bi dopro do njega.

Poseban prijatelj

Jednog dana dok je volontirao u lokalnom skloništu za beskućnike, Tim je upoznao jednu mladu ženu tužnog pogleda. „Da li želiš kolačić?“ – upita je Tim. „Da li imaš čokoladni kolačić?“ – pitala je devojka. Tim je pronašao čokoladni kolačić i dao joj. Dvoje mladih su ubrzo postali prijatelji. Tim je pažljivo slušao šta mu je Tina govorila o svom teškom životu, zbog čega je postala nesigurna i sumnjičava prema drugima. Oboje su osetili jaku međusobnu povezanost, ali Tina se plašila da se poveri bilo kome, jer su je mnogi pre toga povređivali. Zajedno su bili 6 godina pre nego što je Tina konačno odlučila da se uda za Tima. Mladi par je otpočeo svoj bračni život živeći na ulici.

Hodajući zajedno

Tim je podelio svoju rastuću veru sa Tinom koja je žudela za Bogom. Oboje su proučavali Bibliju, ali Tina nije mogla da razume knjigu Otkrivenje. A onda joj je jednoga dana neka žena dala brošuru i rekla: „Možda će ti ovo pomoći?“ Tina je osetila uzbuđenje, jer je naslov brošure glasio: Saznajte nešto više o proročanstvima iz Otkrivenja. „Bog želi da ja ovo čujem“, pomislila je. Tina i Tim počeli su da pohađaju seminar knjige proroka Danila i Otkrivenje. I dok su slušali kako govornik otkriva tajne biblijskih proročanstava, Tina je shvatila da knjiga koje se plašila zapravo i nije toliko teška.

Tim i Tina dobili su pozivnice da dođu i na bogoslužjenje u obližnju Adventističku crkvu. Tim je hteo da ide, ali Tina je oklevala. „Čula sam da su adventisti malo čudni“, rekla je, ali na kraju ipak odlučila da prisustvuje bogoslužjenju. „Ali, neće me prevariti!“ – reče ona.

Kod kuće smo

Kad su ušli u crkvu prve Subote, Tina je bila zabrinuta, ali su ih vernici toplo dočekali. Osećali su ljubav na svakom koraku a bogoslužjenje je u potpunosti uverilo Tinu da ih je Bog dozvao u tu crkvu. Na kraju službe, Tim i Tina su se okrenuli jedno prema drugome i skoro u isti mah rekli: „Došli smo kući!“

Tim i Tina počeli su da proučavaju biblijske istine sa jednim bračnim parom u crkvi, i njihov život počeo je da se menja. Pronašli su dom za kojim su žudeli i konkurisali za državni smeštaj. Uskoro nisu više bili beskućnici.

Tim i Tina nastavili su svoje putovanje Biblijom i sad dele svoju veru sa drugim ljudima koji Boga ne poznaju. Tina plete šešire, rukavice i šalove koje prodaje i poklanja ljudima, koristeći priliku da im svedoči o Isusu. Oni su pronašli sreću radeći u crkvi i preuzimajući na sebe službu u dečjem odeljenju.

Bog je upotrebio jednostavne stvari – knjigu bačenu u kontejner, kolačić od čokolade i jednu pozivnicu za seminar o Otkrivenju – da bi se otkrio Timu i Tini.

Tim i Tina Pavlik dele svoju veru u adventističkoj crkvi u Silver Springu – Merilend.

- U svakom velikom gradu u Severnoj Americi postoje mnogi beskućnici. Mnogi ljudi dobre volje pomažu im kroz programe i službe javnih kuhinja, organizovanje skloništa i uspostavljanje prijateljstava.
- Nisu svi beskućnici alkoholičari ili probisveti, varalice. Mnogi su izgubili svoj posao i svoj dom za vreme ekonomske krize i nemaju kuda da idu.
- Kada delimo svoju hranu, vreme ili veru sa beskućnicima, Isus nam kaže da to delo činimo Njemu.

Program trinaeste Subote

Pesma	„Na istok, zapad, sever, jug“ – himna br. 193
Uvodna Reč	Vođa Subotne škole
Molitva	
Program	„Šta ti mogu dati?“
Dar	
Pesma	„Radost neka vlada“ – himna br. 167
Molitva	

Učesnici: Narator, dva starija tinejdžera i jedno dete koje će predstaviti dečje projekte.

(Učesnici ne moraju da znaju napamet svoje delove teksta, mogu slobodno da koriste materijale i zapise u skriptama).

Materijal: Velika mapa Severne Amerike (Skenirati mapu sa poleđine tromesečne pouke, ili daunlodovati mapu sa sajta: [www. AdventistMission.org](http://www.AdventistMission.org) i prikazati na velikom platnu ili ekranu. Ili pak nacrtati mapu na velikom papiru.)

Narator: Dobro došli na ovo posebno bogoslužje trinaeste Subote. Ovog tromesečja upoznali smo se sa životom ljudi, žena i mladih iz Severne Amerike, koji, prenoseći drugima Božju ljubav, doprinose promeni u njihovom životu. Danas je red na nas da svojim darovima učinimo da ova trinaesta Subota bude drugačija od ostalih.

Adventistička crkva u Severnoj Americi odabrala je dve posebne grupe ljudi kojima treba odneti vest i poruku da ih Isus voli. (Tinejdžer 1) će prikazati izazove s kojima se susreću izbeglice u Severnoj Americi da bi došle u kontakt sa Hristom.

Tinejdžer 1: Severna Amerika je zemlja imigranata. Skoro svi koji tamo žive mogu da, prateći svoju porodičnu liniju, dođu do nekog svog pretka iz neke druge zemlje, ili druge kulture.

Svake godine desetine hiljada imigranata dolaze u Severnu Ameriku i tu započinju svoj novi život. Mnogi od njih su izbeglice koje beže od ratova, političkih progonstava, gladi ili prirodnih katastrofa u svojim zemljama. Ali sam dolazak u novu zemlju otvara mnoge dileme i pitanja. Ljudi moraju da nauče novi jezik, nove običaje.

Iako im vlada pruža izvesnu pomoć, doduše ograničenu, kako bi se skućili i počeli da uče engleski, izbeglicama je zaista potrebno mnogo više. Moraju da nauče veštinu preživljavanja, kako da kupuju u radnjama, otvore bankovni račun, upišu svoju decu u školu i mnoge druge svakodnevne stvari. Mnoge izbeglice traže druge svoje sunarodnike, koji bi im pomogli u privikavanju na novi život u novoj zemlji.

Izbegla lica (imigranti) obično su otvorena za prihvatanje novih ideja. Neki nikad nisu čuli za Gospoda Isusa. Međutim, nema dovoljno obučениh pastora koji bi im približili Bibliju i zadovoljili njihove potrebe.

Dobra vest glasi da se mnoge imigrantske zajednice nalaze u blizini neke Adventističke crkve. No, lokalna crkvena zajednica često nema ideju kako da pristupi imigrantima. Kada bi vernici crkve znali kako da dopru do svojih komšija, u njima bi pronašli ljude spremne da odgovore na poziv. Ali, vrlo malo novca je na raspolaganju za ovakav tip obuke.

Tako mnogo ljudi u Severnoj Americi treba da sazna Božju poruku za poslednje vreme. Pomozimo da se obuče članovi crkve koji bi želeli da podele radosnu vest sa onima koji je još nikad u svom životu nisu čuli. Obezbedimo veći broj pastora ili biblijskih radnika koji će raditi među imigrantskom populacijom i osnivati crkve. Deo darova trinaeste Subote pomoći će da se dosegnu milioni ljudi koji Severnu Ameriku smatraju svojim domom.

Narator: Kakve li veličanstvene mogućnosti! Kakvog li izazova! Bog nas poziva da dosegnemo do onih koji žive pored nas, koji treba da čuju Njegovu poruku ljubavi. Naša je dužnost da dođemo do njih, da im pokažemo ljubav na delu, da ih povedemo do Hrista.

Američki Indijanci treba takođe da čuju poruku Božje ljubavi. Oni su živeli u Severnoj Americi hiljadama godina, pre bilo kog drugog. Živeli su u planinama, duž reka, pored mora. Vekovima, bavili su se lovom i ribolovom, skupljali plodove zemlje, živeli u domovima koje su pravili od blata, životinjskih koža ili drveta.

Ali kada su doseljenici iz Evrope nadirali u Severnu Ameriku, proterivali su američke domoroce s njihove vekovne postojbine. Nije ni čudo što su američki Indijanci zazirali od Boga Evropljana kolonizatora. Dan-danas rad među američkim Indijancima težak je i usporen, ali postoji nada. (Tinejdžer 2) ispričaće iskustvo o tome šta možemo učiniti da pomognemo toj grupi ljudi i dosegnemo do nje radosnom večću.

Tinejdžer 2: Na jugozapadu SAD-a Alen i Keli Fauler posvetili su svoj život da dopru do ljudi iz Navaho naroda. Alen je Navaho porekla, on poznaje svoj narod i radi na rušenju barijera na taj način što pomaže potrebama ljudi u Navaho zajednici. Ovaj bračni par radi na osnivanju crkve u Pejdzju – Arizoni. Upoznali su u svom radu toliko iskrenih ljudi koji žele da saznaju više o Bogu, ali njih dvoje ne mogu da postignu sve sami. Potrebni su im biblijski radnici koji će im pomoći da proučavaju sa ljudima i da im pomognu da upoznaju Isusa. Mnogi od tih ljudi nikada ranije nisu čitali Bibliju, nikada nisu bili u crkvi. Dosad je 12 ljudi kršteno, uključujući i troje mladih. Mnogi će još doći. Ali maloj zajednici Navaho adventista potrebna je crkva, a zemljište u tom kraju vrlo je skupo. Deo naših darova trinaeste Subote doprineće osnivanju prve prave crkve

Navaho vernika. Ta crkva može biti rasadnik i za ostale delove Navaho naroda. Vreme ističe, Božja deca moraju čuti glas opomene. Vaša darovanja pomoći će da im se Isus objavi, da saznaju da Isus ponovo dolazi i da želi i njih da povede sa sobom u svoj dom.

Narator: Naša deca su donela svoje darove za specijalni projekat o kojem će nam (dete) nešto više reći.

Dete: Deca američkih domorodaca moraju saznati da ih Isus voli, a mnogi nemaju prilike da slušaju o Isusu. Zato ih deca iz Adventističke indijanske škole Holbruk poučavaju o Bogu. Učenici se osposobljavaju da dele Božju ljubav kroz programe letnjeg biblijskog tečaja koji održavaju u indijanskim rezervatima širom SAD-a i Kanade.

Troškovi za održavanje ovakvih seminara i tečaja, kao i transport učenika biće pokriven darovima trinaeste Subote. I naša deca donela su svoje darove, da bi deca američkih Indijanaca takođe mogla upoznati Isusa. Ona vas pozivaju da širite Božju ljubav svuda oko sebe.

Narator: U ovim trenucima kada razmišljamo da bližnje obradujemo svojim darovima, imajmo na umu kako još mnogo veću zahvalnost dugujemo Isusu, jer nam je On prvi pokazao svoju ljubav tako što je napustio presto slave na nebu, došao da živi među nama, da nas uči, leči i da umre da bi nas spasao. Naši misionarski darovi predstavljaju našu zahvalnost Bogu. Danas će ovi darovi učiniti da se sa našim predivnim Isusom upoznaju ljudi koji možda nikada ranije nisu čuli za Njega.

Rezultati vaših darova

Kao i mnoge adventističke crkve u Severnoj Americi, crkva Kavston – Britiš Kolumbija (Kanada), iako malobrojna, ali zahvaljujući vašim darovima iz 2009. godine dobila je opremu za hrišćansku radio stanicu koja će emitovati bogoslužjenja i duhovne programe. Još 35 adventističkih zajednica u Britiš Kolumbiji takođe je dobilo pomoć da pokrene svoje lokalne radio stanice.

Izvori

Za više informacija o kulturi i istoriji Kanade i SAD-a, posetite svoju lokalni knjižaru ili putničku agenciju.

Onlajn informacije. Adventistički misioniski vebsajt sadrži dodatne materijale koji mogu da vam pomognu u vašoj misionskoj prezentaciji. Potražite reči i pesmu na Navaho jeziku, jeziku najveće indijanske populacije u Severnoj Americi, kao i slagalice, recepte i igrice. Idite na www.AdventistMission.org, kliknite na „Izvori“ i „Dečje aktivnosti“ u meniju. Kliknite na „Četvrto tromesečje“ a zatim na aktivnost koju želite.

Plan ostvarivanja cilja u vezi sa darovima pomoći će vam da svoju pažnju usredsredite na svetsku misiju i povećate svoje sedmične misioniske darove. Zatražite od odbora Subotne škole da postavite tromesečne misioniske ciljeve. (Postavite veći cilj nego prošlog tromesečja i podelite to sa 15, po jedan deo za svaku od trinaest redovnih Subota ovog tromesečja i dva dela za samu trinaestu Subotu). Upišite na tabeli sedmično napredovanje ka ostvarenju tromesečnog cilja na vašem Planu.

Uveličajte slike dece i odraslih iz celog sveta, a posebno američke Indijance. Stavite sliku zemlje u centar panel table. Svaki put kad ispuniti sedmični misioniski cilj, dodajte ostvarene cifre na panel tabli.

Podsetite vernike da aktivnosti crkve na globalnom nivou zavise od sedmičnih subotnoškolskih misioniskih darova, a da će $\frac{1}{4}$ subotnoškolskih darova ići direktno za projekte u Severnoj Americi.

Dvanaeste Subote ohrabrite vernike da udvostruče ili utrostruče svoje darove za trinaestu Subotu. Prebrojte dar i zabeležite iznos na kraju Subotne škole. Ova brza povratna informacija ohrabriće članove i vernike crkve da nastave svoja misioniska darovanja.

Četrnaesta subota

Motociklista koji vozi za Hrista

Rob Tarlington izgleda kao robustan motociklista, neko kome ne biste želeli da stanete na put kada se na svom motoru vozi u grad. Jedno vreme on je to zaista i bio. Život mu je bio u haosu, pomračen drogom i ispunjen očajanjem. „Jedino blagodaću Božjom sam danas živ“, kaže Rob.

Rob je odgajan u adventističkom domu, ali kada je dovoljno odrastao, odlučio je da vidi kako izgleda život u svetu. Napustio je svoj odnos sa Hristom, a piće i zabave su preuzeli kontrolu nad njegovim životom. Rekrutovan je u vojsku i tu je našao lak pristup drogi.

Kada je otpušten iz vojske, jedva je čekao da nastavi sa svojim životom. Oženio se, dobio posao i osnovao porodicu. Međutim, i pored porodice o kojoj je trebalo da se brine, nastavio je da koristi drogu.

„Nisam bio dobar muž ni otac“, kaže Rob sa žaljenjem. „Moj život se raspadao i ja sam se prepustio drogi.“

Međutim, nije uspevao da postigne mir. Što ga je više tražio u drogi, to je osećao veći nemir. „Sveti Duh je radio na meni tokom tog vremena, podsećajući me na stvari kojima me je otac učio“, kaže Rob. „Međutim, nisam bio spreman da se vratim.“

„Ne još, Isuse!“

Onda je jedne noći Rob usnio san. Najsnažniji udar groma koji je ikad čuo bio je praćen zaslepljujućom svetlošću. Bio je siguran da to Isus dolazi. Prestravljen, podigao se u krevetu i povikao: „Ne još, Isuse! Nisam spreman!“

To je trebalo da bude prekretnica u njegovom životu, ali nije. Posećivao je zabave više nego ikada. Onda se jednog jutra, nakon posebno teške noći, pogledao u ogledalu. Nije prepoznao samog sebe. Dok je zurio u to lice u ogledalu, setio se reči svog oca da je vreme da promeni svoj život.

Rob je tog jutra otišao na posao kao i obično. Međutim, na kraju dana, umesto da nabavi svoju uobičajenu večernju dozu droge ili da svrati u bar, otišao je pravo kući. Sledeća dva dana, vraćao se

kući bez alkohola i droge. Treće večeri, dok je sedeo na svom kauču osećajući simptome apstinencione krize, bio je podstaknut da se moli. Kleknuo je i molio za oprostaj. „Bože, potreban mi je mir u životu. Umoran sam od kafanskih tuča, droge i alkohola. Molim te, Gospode, daj mi mir!“

Istog trenutka, osetio je kako talas mira preplavljuje njegovo telo. Te noći je dobro spavao. Znao je da se njegova porodica godinama molila za njega. Konačno su njihove molitve bile uslišene. Osetio je uticaj Svetog Duha u svom životu.

Bratstvo motociklista

Rob je bio službenik u motociklističkom klubu koji se sastojao od vojnih veterana. Osećao je bratsku povezanost sa ovim motociklistima, ali pošto ga je Sveti Duh podsetio na istine koje je znao od detinjstva, smatrao je da zbog svoje vere ne može da nastavi sa tim poslom. Bio je posebno zabrinut za pitanje Subote. Napisao je pismo objašnjavajući svoje obraćenje i bojazan da ne bi mogao da učestvuje u događanjima koja se održavaju subotom. Ponudio je da podnese ostavku, ali njegova braća motociklisti odbila su da je prihvate. Umesto toga, insistirali su da on ostane u njihovoj grupi. „I ne samo to“, kaže Rob uz osmeh. „Kada bismo imali susrete klubova širom Sjedinjenih Država, ovi momci bi pronašli lokalnu adventističku crkvu za mene pre nego što bih uopšte stigao tamo.“

Rob je počeo da traži od Boga odgovor kako da dosegne svoje prijatelje motocikliste porukom o Hristovom opraštenju. Bog ga je podstakao da kupi 50 Biblija i da ih podeli motociklistima. Pronašao je internet stranicu Međunarodnog biblijskog društva i iznenadio se kad je otkrio da oni prodaju Nove zavete sa slikom motocikla na koricama i sa natpisom „Nada na autoputu“.

Rob je kupio ove Nove zavete i podelio ih kolegama motociklistima. Uskoro je morao da naruči još. Zamolio je vernike lokalne crkve da mu pomognu da nabavi Biblije i oni su to rado učinili. Posle tog prvog iskustva, Rob je podelio više od 1100 Biblija motociklistima širom Sjedinjenih država.

Rob je nastavio da svedoči o Božjoj ljubavi članovima motociklističkog kluba. Njegovo svedočenje je ostavilo takav utisak da su tokom nedavnih izbora članovi kluba glasali da se otvori

mesto kapelana i zamolili Roba da ga preuzme. Danas, kao zvanični kapelan svog motociklističkog kluba, Rob nastavlja da svedoči svojim prijateljima.

Nedavno je bio zamoljen da govori na sahrani jednog člana kluba. „Mogućnost da govorim svojim prijateljima bajkerima o nadi koju imamo uprkos tragediji znači mi veoma mnogo“, kaže Rob.

Rob i njegova supruga, Šeron, našli su svoju službu u nastojanju da dopru do motociklista širom zemlje. „Ne znam gde će me Bog uputiti, ali sam spreman da vozim“, kaže Rob uz osmeh.

- Svaki 321. stanovnik Severne Amerike je adventista sedmog dana. Međutim, u nekim zajednicama nema adventističkih porodica koje bi širile Božju ljubav. U ovim oblastima radio može da omogući živo svedočenje onima koji još uvek nisu čuli poruku da ih Bog voli i da uskoro dolazi da povede svoju decu kući.
- Deo darova trinaeste Subote koji su sakupljeni pre tri godine pomogao je da se postave radio predajnici širom Kanade i učvrsti mreža radio stanica u Sjedinjenim Državama, kako bi se putem radija bolje širila poruka o Božjoj ljubavi među ovim narodima.

Budući projekti od darova trinaeste Subote

U sledećem tromesečju biće na redu Severnoazijsko-pacifičko odeljenje. Specijalni projekti namenjeni su izgradnji omladinskog centra za obuku u Mongoliji, kineskoj crkvenoj televizijskoj stanici, internet programima, programima za izgradnju crkve u južnom delu Japana i izgradnju internacionalne crkve u Seulu u Koreji.

U drugom delu 2012. godine biće predstavljeno Južnoazijsko-pacifičko odeljenje. Projekti za koje će se prikupljati sredstva su medicinski zdravstveni centar u Indoneziji i škola u Mijanmaru.

Projekti

- Osnovati crkvu među Navaho narodom u jugozapadnom delu SAD-a.
- Obezbediti sredstva za obučavanje radnika i osnivanje crkava među izbegličkom populacijom širom SAD-a.
- DEČJI PROJEKAT: Obučiti i opremiti indijanske tinejdžere da objavljuju Božju ljubav putem biblijskih školskih programa, namenjenih mladoj populaciji američkih Indijanaca, tokom školskih raspusta.

Severnoameričko odeljenje	Crkve	Zajednice Društva	Članovi	Stanovništvo
Atlantska unija	566	63	103,738	34,203,000
Adventistička crkva u Kanadi	358	71	62,559	33,720,000
Unija Kolumbija	665	91	136,193	50,026,000
Jezerska unija	505	57	83,280	35.475,000
Srednjoamerička unija	445	61	64,573	26,001,000
Severnopacifička unija	434	66	97,113	13,589,000
Pacifička Unija	690	87	222,708	50,237,000
Južna unija	1,070	166	253,187	60,227,000
Jugozapadna unija	550	86	102,669	37,119,000
Severnoameričko odelj. ukupno	5,284	748	1,126,020	340,597,000

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2011.
Za internu upotrebu